

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie z wniosku Marii Maślanki

przy uczestnictwie W. K., J. O., A. F., M. F., M. P. i in.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 czerwca 2008 r., na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki W. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w N. z dnia 11 grudnia 2007 r., sygn. akt III Ca (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2007 r. Sąd Okręgowy w N. oddalił apelację uczestniczki postępowania W. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w N. w sprawie o stwierdzenie nabycia własności oznaczonej nieruchomości na podstawie ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych (Dz. U. Nr 27, poz. 250).

Skargę kasacyjną od tego postanowienia wniosła uczestniczka postępowania W. K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powinna spełniać wymagania określone w art. 398⁴ k.p.c. Podział przytoczonego przepisu na dwa paragrafy odpowiada rozróżnieniu, przyjmowanemu wcześniej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, na cechy istotne (konstrukcyjne) skargi kasacyjnej (§ 1) i cechy skargi kasacyjnej jako pisma

procesowego (§ 2). Określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymagania skargi kasacyjnej – w przeciwieństwie do wskazanych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. mają charakter nieusuwalnych wad skargi kasacyjnej i powodują odrzucenie skargi a limine (art. 398⁶ k.p.c.).

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nawiązuje do instytucji przedsądu, uregulowanej w art. 398⁹ k.p.c., i stanowi jej dopełnienie. Jest to zatem obowiązek nałożony na skarżącego polegający na wykazaniu argumentów przemawiających za tym, aby skarga kasacyjna została przyjęta do rozpoznania przez Sąd Najwyższy. Należy przy tym podkreślić, że spełnieniem tego obowiązku nie jest przedstawienie dowolnych argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, istotnych tylko w ocenie samego skarżącego.

Uzasadnienie omawianego wniosku, ze względu na związek z przedsądem, musi ściśle nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. To oznacza, że wnoszący skargę kasacyjną powinien wykazać – w formie wyodrębnionego wywodu prawnego – że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/05 niepubl.).

Zawarte w skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., ponieważ nie nawiązuje do żadnej z taksatywnie wymienionych przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżąca nie wykazała, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nieusuwalną wadą skargi kasacyjnej jest także nieprawidłowe przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że spełnienie wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, przytoczyć – oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy – naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich

naruszenie polega oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997, nr 8, poz. 114). Zgodnie z art. 398³ § 3 podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów.

Tymczasem uczestniczka postępowania, opierając skargę kasacyjną na obu podstawach, nie przytoczyła uzasadnienia pierwszej podstawy, wyjaśniającego na czym konkretnie – jej zdaniem – polega niewłaściwe zastosowanie przytoczonych przepisów prawa materialnego. W ramach drugiej podstawy kasacyjnej podniosła natomiast zarzuty naruszenia przepisów postępowania, dotyczące w istocie ustalenia faktów.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398⁶ § 3 k.p.c.).